

กลยุทธ์การจัดการสถาบันศิลปะดิจิทัลจีนในนครปักกิ่ง
Strategic Management of Chinese Digital Art Institutions : Beijing

เหลียงเฟิน,

อุดมศักดิ์ สาวิบุตร และ พิชัย สดภิบาล

มหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร

Liang Fen,

Udomsak Savibut and Pichai Sodbhiban

Bangkokthonburi University, Thailand

Corresponding Author, E-mail: sirisasi123@gmail.com

บทคัดย่อ

การศึกษานี้ได้ทำการสำรวจการจัดการเชิงกลยุทธ์ของสถาบันศิลปะดิจิทัลในกรุงปักกิ่ง ประเทศจีน เพื่อทำความเข้าใจวิธีการบริหารจัดการกับความท้าทายในยุคดิจิทัล และการส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ของสถาบันเหล่านี้ โดยมุ่งศึกษาวิธีการที่สถาบันศิลปะดิจิทัลของจีนใช้ในการกำหนดและการดำเนินการจัดการเชิงกลยุทธ์เพื่อเพิ่มความยั่งยืนและความสามารถในการแข่งขัน การศึกษานี้ใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกและวิธีการวิเคราะห์วรรณกรรม เพื่อทำการสำรวจสถาบันศิลปะดิจิทัลในพื้นที่กรุงปักกิ่ง โดยรวบรวมข้อมูลสำคัญการกำหนดกลยุทธ์ การดำเนินการ และการประเมินผล ผ่านการสัมภาษณ์ผู้นำสถาบัน ศิลปิน และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ เรายังได้ใช้วิธีการวิเคราะห์วรรณกรรมเพื่อทำความเข้าใจกระแสของศิลปะดิจิทัลทั้งในประเทศและต่างประเทศ ซึ่งให้ข้อมูลเกี่ยวกับความเป็นมาของการวิจัย ผลการศึกษาพบว่าสถาบันศิลปะดิจิทัลในกรุงปักกิ่งใช้กลยุทธ์ที่หลากหลายในการจัดการกับความท้าทาย ซึ่งได้แก่ ความร่วมมือกับบริษัทเทคโนโลยีเพื่อขับเคลื่อนนวัตกรรมทางเทคโนโลยีและการสร้างสรรค์ดิจิทัล ความร่วมมือกับสถาบันวัฒนธรรมและมหาวิทยาลัยเพื่อส่งเสริมการฝึกอบรมศิลปินและการวิจัยแบบสหวิทยาการ และการมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันกับชุมชนศิลปะดิจิทัลระดับนานาชาติเพื่อเพิ่มอิทธิพลระดับโลก นอกจากนี้ สถาบันศิลปะดิจิทัลยังเน้นการให้ความรู้และการมีส่วนร่วมของชุมชน เพื่อให้ประชาชนมีความตระหนักรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับศิลปะดิจิทัลมากขึ้น งานวิจัยนี้ได้ให้ข้อมูลเชิงลึกในเชิงประจักษ์เกี่ยวกับการจัดการเชิงกลยุทธ์ของสถาบันศิลปะดิจิทัลของจีน ซึ่งเน้นย้ำให้เห็นถึงความสำคัญของการทำงานร่วมกัน นวัตกรรมทางเทคโนโลยี และการมีส่วนร่วมของชุมชน ดังนั้น ผลการศึกษานี้จึงถือเป็นแนวทางอันมีค่าสำหรับผู้นำสถาบันศิลปะดิจิทัล ผู้กำหนดนโยบาย และนักวิจัย ในการส่งเสริมการพัฒนาศิลปะดิจิทัลในประเทศจีนอย่างยั่งยืน และยังสามารถใช้เป็นข้อมูลอ้างอิงสำหรับอุตสาหกรรมวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ในประเทศและภูมิภาคอื่น ๆ

* วันรับบทความ : 12 มีนาคม 2567; วันแก้ไขบทความ 2 กรกฎาคม 2567; วันตอบรับบทความ : 4 กรกฎาคม 2567

Received: March 12, 2024; Revised: July 2, 2024; Accepted: July 4, 2024

คำสำคัญ : การจัดการเชิงกลยุทธ์; ศิลปะดิจิทัลจีน; สถาบันศิลปะ

Abstract

This study explores the strategic management of digital art institutions in Beijing, China, to understand how these organizations are addressing the challenges of the digital age and promoting the development of the cultural and creative industries. Specifically, the research focuses on how Chinese digital art institutions formulate and implement strategic management to enhance their sustainability and competitiveness. The study employs in-depth interviews and literature analysis methods to conduct extensive surveys of digital art institutions in the Beijing area. Through interviews with institution leaders, artists, and relevant stakeholders, important information regarding strategy formulation, execution, and evaluation is gathered. Additionally, literature analysis is used to understand international and domestic trends in digital art, providing background information for the research. The study findings reveal that Beijing's digital art institutions employ various strategies to address challenges. These strategies include collaborations with technology companies to drive technological innovation and digital creation, partnerships with cultural institutions and universities to promote artist training and interdisciplinary research, and active engagement with the international digital art community to enhance global influence. Furthermore, digital art institutions emphasize education and community engagement to increase public awareness and understanding of digital art. This research provides empirical insights into the strategic management of Chinese digital art institutions, emphasizing the importance of collaboration, technological innovation, and community engagement. These findings offer valuable guidance for leaders of digital art institutions, policymakers, and researchers to promote the sustainable development of digital art in China while serving as a reference for cultural and creative industries in other countries and regions.

Keyword Strategic Management; Chinese Digital Art; Art Institutions

บทนำ

การมาถึงของยุคดิจิทัล ส่งผลให้อุตสาหกรรมวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์เกิดการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาอย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ในประเทศจีน ศิลปะดิจิทัล ซึ่งเป็นสาขาหนึ่งในวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ ที่สำคัญ มีความโดดเด่นและได้รับความนิยมอย่างมาก และได้สร้างโอกาสในการสร้างสรรค์ประสบการณ์ใหม่ ๆ ให้กับศิลปิน สถาบันวัฒนธรรม และผู้ชม อย่างไรก็ตาม การเปลี่ยนผ่านสู่ดิจิทัลก็ก่อให้เกิดโอกาสและความท้าทายมากมายไม่แพ้กัน และส่งผลให้สถาบันศิลปะดิจิทัลต้องจัดการเชิงกลยุทธ์ที่มีประสิทธิภาพเพื่อปรับตัวให้เข้ากับความเป็นจริงใหม่นี้ งานวิจัยนี้ได้ทำการศึกษาสถาบันศิลปะดิจิทัลในประเทศจีน โดยเฉพาะสถาบันที่ตั้งอยู่ในเมืองหลวงของจีนอย่างกรุงปักกิ่ง

รูปที่ 1: แผนที่ของกรุงปักกิ่ง
ที่มา: รูปภาพ Baidu

ปักกิ่งซึ่งเป็นศูนย์กลางของอุตสาหกรรมวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ของจีน มีทรัพยากรทางวัฒนธรรม ที่อุดมสมบูรณ์และความสะดวกสบายทางเทคโนโลยี และสถาบันศิลปะดิจิทัลมีบทบาทสำคัญอย่างมาก อย่างไรก็ตาม ยังจำเป็นต้องศึกษาในเชิงลึกว่าการกำหนดและดำเนินการจัดการเชิงกลยุทธ์ที่มีประสิทธิภาพเพื่อรับมือกับความท้าทาย ในยุคดิจิทัล ช่วยเพิ่มความยั่งยืนและความสามารถในการแข่งขันได้อย่างไร เนื่องจากการจัดการเชิงกลยุทธ์ของสถาบันศิลปะดิจิทัลนั้นครอบคลุมหลายด้าน ได้แก่ ความร่วมมือกับบริษัทเทคโนโลยี ความร่วมมือกับสถาบันวัฒนธรรม และมหาวิทยาลัย ความร่วมมือระหว่างประเทศ ตลอดจนระบบการศึกษาของรัฐและการมีส่วนร่วมของชุมชน ซึ่งการกำหนดและการดำเนินการตามกลยุทธ์เหล่านี้ไม่เพียงส่งผลกระทบต่อการพัฒนาสถาบันศิลปะดิจิทัลเท่านั้น แต่ยังมีผลกระทบในวงกว้างต่อความรุ่งเรืองโดยรวมของอุตสาหกรรมวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ ของจีนอีกด้วย ดังนั้น การศึกษาครั้งนี้จึงมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ข้อมูลเชิงลึกเชิงประจักษ์และคำแนะนำอันมีคุณค่า สำหรับผู้ปฏิบัติงาน ผู้กำหนดนโยบาย และนักวิจัยในสาขาศิลปะดิจิทัล ผ่านการเจาะลึกแนวปฏิบัติการจัดการเชิงกลยุทธ์ของสถาบันศิลปะดิจิทัลในกรุงปักกิ่ง นอกจากนี้ งานวิจัยนี้ยังช่วยให้สามารถทำความเข้าใจวิวัฒนาการ และทิศทางในอนาคตของอุตสาหกรรมวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ในยุคดิจิทัล ตลอดจนบทบาทและจุดยืนของจีนได้ดียิ่งขึ้น โดยในส่วนต่อไป เราจะกล่าวถึงรายละเอียดของแนวปฏิบัติการจัดการเชิงกลยุทธ์ของสถาบันศิลปะดิจิทัลของจีน และวิเคราะห์ความสำคัญของแนวทางปฏิบัติเหล่านี้ที่มีต่อ

การพัฒนาสถาบันและอุตสาหกรรมวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ ในขณะเดียวกัน เรายังได้กล่าวถึงวิธีการวิจัยและกรอบทางทฤษฎีของการศึกษานี้ควบคู่ไปกับความสำคัญของการวิจัยที่เกี่ยวข้อง และในที่สุดท้าย จะเป็นการสรุปวัตถุประสงค์หลักและโครงสร้างของงานวิจัยนี้ เพื่อให้ผู้อ่านมีแนวทางที่ชัดเจนในการทำ ความเข้าใจและประเมินนัยยะสำคัญของศึกษาวิจัยนี้ได้ดียิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการจัดการเชิงกลยุทธ์ของสถาบันศิลปะดิจิทัลในกรุงเทพฯ
2. เพื่อทำความเข้าใจวิธีการบริหารจัดการกับความท้าทายในยุคดิจิทัล
3. เพื่อส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรม วัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ของสถาบันศิลปะดิจิทัลในกรุงเทพฯ

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยนี้ใช้ระเบียบวิธีการวิจัยแบบผสม ประกอบด้วย การวิจัยเชิงปริมาณและการวิจัยเชิงคุณภาพ ดังนี้

ขั้นที่ 1. สำรวจสถาบันศิลปะดิจิทัลในกรุงเทพฯ

การศึกษานี้ได้ทำการสำรวจกระบวนการกำหนดกลยุทธ์ของสถาบันศิลปะดิจิทัลในเชิงลึกครอบคลุมประเด็นต่าง ๆ เช่น การกำหนดวัตถุประสงค์เชิงกลยุทธ์ การจัดสรรทรัพยากร การเลือกพันธมิตร และการดำเนินการเชิงกลยุทธ์ เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ครอบคลุมเกี่ยวกับแนวทางปฏิบัติในการจัดการ สถาบันศิลปะดิจิทัลในกรุงเทพฯ ในเชิงกลยุทธ์

ขั้นที่ 2. สัมภาษณ์เชิงลึกผู้นำสถาบัน ศิลปิน และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้อง

การสัมภาษณ์และการสำรวจเชิงลึก: ดำเนินการสัมภาษณ์และสำรวจเชิงลึก บุคลากร ศิลปิน ที่เกี่ยวข้องจากสถาบันศิลปะดิจิทัลและผู้ชมเพื่อรวบรวมข้อมูล เช่น การสัมภาษณ์เชิงลึก กรณีศึกษา แบบสำรวจ เป็นต้น เครื่องมือและการวางแผนการรวบรวมข้อมูล: พัฒนาเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล เช่น คู่มือการสัมภาษณ์ และแบบสอบถามการสำรวจ และสร้างตารางเวลาในการรวบรวมข้อมูล

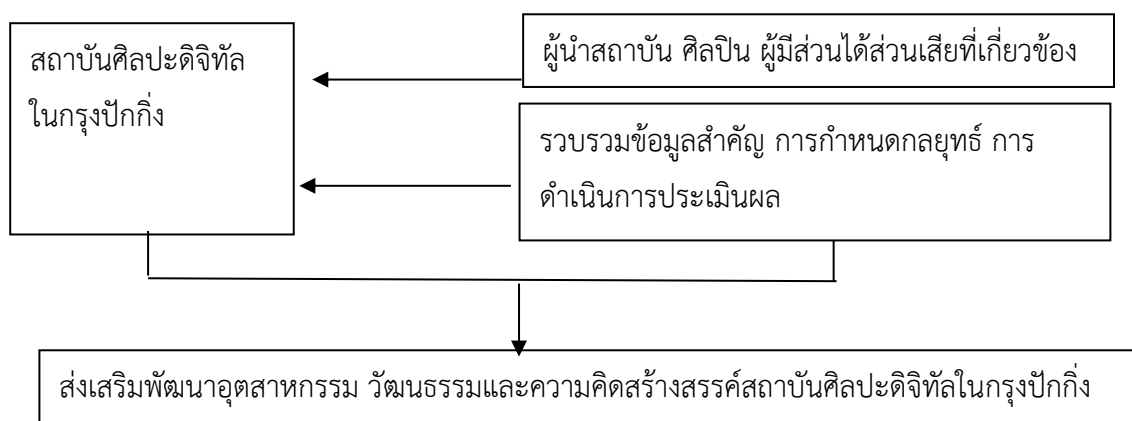
ขั้นที่ 3. วิเคราะห์วรรณกรรมของศิลปะทั้งในประเทศและต่างประเทศ

การทบทวนวรรณกรรม: ดำเนินการทบทวนวรรณกรรมอย่างครอบคลุมเพื่อทำความเข้าใจความรู้ที่มีอยู่ในสาขาศิลปะดิจิทัล อุตสาหกรรมวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ และการจัดการเชิงกลยุทธ์ เพื่อให้ข้อมูลพื้นฐานสำหรับการวิจัย

ขั้นที่ 4. รวบรวมข้อมูลสำคัญ การกำหนดกลยุทธ์การดำเนินการประเมินผล

รวบรวมข้อมูล ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ เพื่อระบุรูปแบบ อิม และแนวโน้มที่สำคัญและตีความเพื่อตอบคำถามการวิจัยสรุปผลการวิจัยและรวบรวมรายงานการวิจัยเพื่อสื่อสารผลการวิจัยและข้อมูลเชิงลึก กำหนดกลยุทธ์การดำเนินการประเมินผล

กรอบแนวคิดในการวิจัย

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลการวิจัย

การศึกษาการจัดการเชิงกลยุทธ์ของสถาบันศิลปะติจิทัตของจีนในกรุงปักกิ่งนี้ได้ให้ข้อมูลเชิงลึกที่มีคุณค่า ซึ่งเผยให้เห็นแนวโน้มสำคัญ ความท้าทาย และปัจจัยความสำเร็จในสาขานี้ โดยข้อค้นพบที่สำคัญมีดังนี้

1. ความซับซ้อนของการกำหนดกลยุทธ์ พบว่า กระบวนการกำหนดกลยุทธ์สำหรับสถาบันศิลปะติจิทัตมีความซับซ้อนสูง เนื่องจากมีความเกี่ยวข้องกันกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในหลายระดับ ทั้งนี้เนื่องจาก สถาบันศิลปะติจิทัต ในกรุงปักกิ่งมักจะต้องพิจารณาว่าจะกำหนดจุดยืนของตนเองภายในระบบนิเวศอุตสาหกรรม วัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์อย่างไร ในขณะที่เดียวกันก็ต้องปรับตัวให้เข้ากับเทคโนโลยีดิจิทัลและความต้องการของตลาด ที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ดังนั้น การกำหนดกลยุทธ์จึงเป็นกระบวนการแบบพลวัตที่ต้องมีการปรับเปลี่ยน และสร้างนวัตกรรมอย่างต่อเนื่อง

2. ความร่วมมือและพันธมิตร: สถาบันศิลปะติจิทัตในกรุงปักกิ่งได้ร่วมมือกับบริษัทเทคโนโลยี องค์กรทางวัฒนธรรม และมหาวิทยาลัย ความร่วมมือเหล่านี้ไม่เพียงแต่ช่วยขยายทรัพยากรและอิทธิพล แต่ยังขับเคลื่อนนวัตกรรมระหว่างศิลปะและเทคโนโลยีอีกด้วย อย่างไรก็ตาม ความร่วมมือเหล่านี้จะประสบ

ความสำเร็จได้ต้องอาศัยความยืดหยุ่นและวิสัยทัศน์เชิงกลยุทธ์จากสถาบันศิลปะเพื่อให้สอดคล้องกับเป้าหมายของพันธมิตร

3. นวัตกรรมทางเทคโนโลยีและเครื่องมือดิจิทัล: สถาบันศิลปะดิจิทัลในกรุงปักกิ่งได้สำรวจเทคโนโลยีและเครื่องมือดิจิทัลใหม่ ๆ อย่างจริงจัง เช่น ความเป็นจริงเสมือน ความเป็นจริงเสริม และสื่อเชิงโต้ตอบ เทคโนโลยีเหล่านี้ทำให้สามารถเกิดการแสดงออกทางศิลปะในรูปแบบใหม่ ๆ แต่ก็นำมาซึ่งความท้าทายในการนำเทคโนโลยีไปใช้และการบำรุงรักษา ดังนั้น สถาบันศิลปะดิจิทัลจึงจำเป็นต้องอัปเดตโครงสร้างพื้นฐานทางเทคโนโลยีอย่างต่อเนื่องเพื่อปรับให้เข้ากับภูมิทัศน์ดิจิทัลที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

4. การศึกษาและการมีส่วนร่วมของชุมชน: สถาบันศิลปะดิจิทัลในกรุงปักกิ่งตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษาในชุมชนและการมีส่วนร่วมของสาธารณะ โดยได้จัดโปรแกรมการให้ความรู้ด้านศิลปะ การประชุมเชิงปฏิบัติการ และนิทรรศการแบบเปิด เพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในกิจกรรมทางวัฒนธรรมของชุมชน ซึ่งไม่เพียงแต่ช่วยขยายฐานผู้ชมเท่านั้น แต่ยังกระชับความสัมพันธ์กับชุมชนให้แข็งแกร่งขึ้น ซึ่งมีส่วนช่วยในการพัฒนาอุตสาหกรรมวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ที่ยั่งยืน

5. ประโยชน์และผลกระทบ: นอกจากนี้ การศึกษาของเราพบว่า สถาบันศิลปะดิจิทัลในกรุงปักกิ่งมีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนอุตสาหกรรมวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ ส่งเสริมการสร้างสรรคทางศิลปะ และส่งเสริม นวัตกรรมทางเทคโนโลยี และยังมีตำแหน่งที่สำคัญในชุมชนศิลปะดิจิทัลระดับนานาชาติ ซึ่งมีส่วนทำให้ปักกิ่งมีชื่อเสียงในฐานะศูนย์กลางด้านวัฒนธรรมและอุตสาหกรรมสร้างสรรค์

โดยสรุปแล้ว การจัดการเชิงกลยุทธ์ของสถาบันศิลปะดิจิทัลของจีนในปักกิ่งนั้นมีความหลากหลายและความซับซ้อน แต่สถาบันเหล่านี้มีบทบาทสำคัญในอุตสาหกรรมวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ในยุคดิจิทัล และความร่วมมือ นวัตกรรมทางเทคโนโลยี และการมีส่วนร่วมของชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพ จะช่วยให้สถาบันเหล่านี้สามารถขับเคลื่อนการพัฒนาด้านศิลปะ และมีส่วนสำคัญต่ออุตสาหกรรมวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ของปักกิ่งอีกด้วย ผลการศึกษาในครั้งนี้สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาเพื่อนำไปสู่การเติบโตอย่างยั่งยืนของศิลปะดิจิทัลและอนาคตของปักกิ่งในฐานะศูนย์กลางวัฒนธรรม

อภิปรายผลวิจัย

การศึกษาการจัดการเชิงกลยุทธ์ของสถาบันศิลปะดิจิทัลในกรุงปักกิ่ง ประเทศจีน ในครั้งนี้ เผยให้เห็นว่า สถาบันศิลปะดิจิทัลเหล่านี้จำเป็นต้องสร้างและดำเนินการตามกลไกการจัดการเชิงกลยุทธ์ที่ครอบคลุม เพื่อบรรลุพันธกิจต่าง ๆ เพื่อนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน สถาบันศิลปะดิจิทัลของจีนควรใช้ประโยชน์จากภูมิหลังทางวัฒนธรรมอันยาวนานและลักษณะเฉพาะของปักกิ่ง โดยผสมผสานเข้ากับผลงานศิลปะดิจิทัลและโครงการต่าง ๆ ซึ่งจะช่วยเพิ่มความน่าดึงดูดใจให้กับงานศิลปะ และตอบสนองความต้องการของผู้ชมในท้องถิ่นได้ดียิ่งขึ้น สถาบันศิลปะดิจิทัลในกรุงปักกิ่งมีอิทธิพลทางสังคมอย่างมาก ดังนั้นการจัดการเชิงกลยุทธ์ของสถาบันเหล่านี้

จึงควรมุ่งเน้นไปที่การสร้างความสัมพันธ์เชิงบวกกับภาคส่วนต่าง ๆ ของสังคม เพื่อส่งเสริมศิลปะดิจิทัล เพื่อให้ได้รับการสนับสนุนมากขึ้น นอกจากนี้ สถาบันศิลปะดิจิทัลจำเป็นต้องสร้างสมดุลระหว่างเป้าหมายของนวัตกรรมและการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรม ทั้งนี้เนื่องจากวัฒนธรรมนั้นสามารถขับเคลื่อนการพัฒนาสาขาศิลปะดิจิทัลได้ แต่ในขณะเดียวกันก็จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องปกป้องและการถ่ายทอดวัฒนธรรมดั้งเดิม กลไกการจัดการเชิงกลยุทธ์ควรให้ความสำคัญกับความยั่งยืนทางการเงินของสถาบันศิลปะดิจิทัล โดยอาศัยการระดมทุนที่มีประสิทธิภาพ การจัดการทรัพยากร และการจัดสรรงบประมาณอย่างมีเหตุผล และเนื่องจากเทคโนโลยีดิจิทัล ถือเป็นหัวใจสำคัญของศิลปะดิจิทัล ดังนั้นจึงควรบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลและนำไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพอย่างเต็มที่ เพื่อสนับสนุนการสร้างสรรคและจัดแสดงผลงานศิลปะดิจิทัล ความคิดริเริ่มด้านการศึกษาและการมีส่วนร่วมของชุมชนจะช่วยให้สถาบันศิลปะดิจิทัลสามารถตอบสนองความต้องการของผู้ชมได้ดียิ่งขึ้น รวมถึงการเพิ่มพูนความรู้ด้านศิลปะดิจิทัลของสาธารณะ และอำนวยความสะดวกในการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม นอกจากนี้ กลไกการจัดการเชิงกลยุทธ์ควรให้ความสำคัญกับการรวบรวมข้อมูลและการประเมินผลการปฏิบัติงาน โดยสถาบันศิลปะดิจิทัลจำเป็นต้องประเมินประสิทธิผลของโครงการและกิจกรรมของตนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อปรับปรุงและปรับให้เข้ากับความต้องการที่เปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง โดยสรุปแล้ว การจัดการเชิงกลยุทธ์ของสถาบันศิลปะดิจิทัลในกรุงปักกิ่ง ประเทศจีน ควรคำนึงถึงวัฒนธรรมท้องถิ่น ความต้องการของสังคม และนวัตกรรมทางเทคโนโลยี ซึ่งการกำหนดกลไกการจัดการเชิงกลยุทธ์ที่ปรับเปลี่ยนได้และยั่งยืน จะส่งผลให้สถาบันสามารถส่งเสริมการพัฒนาศิลปะดิจิทัลได้ดียิ่งขึ้น และมีส่วนสนับสนุนระบบนิเวศทางวัฒนธรรมของปักกิ่งได้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยแบ่งเป็นข้อๆ ดังนี้

1. แก้ปัญหาเรื่องความซับซ้อนของกลยุทธ์สถาบันศิลปะดิจิทัลในกรุงปักกิ่ง ปรับเปลี่ยน มีจุดยืนและแนวทางเป็นของตนเองในการจัดการระบบนิเวศอุตสาหกรรมวัฒนธรรม และความคิดสร้างสรรค์ให้ทันสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา เพื่อการพัฒนาสถาบันศิลปะดิจิทัลให้เจริญเติบโตและยั่งยืน
2. สถาบันศิลปะดิจิทัลในกรุงปักกิ่งมีความร่วมมือกับบริษัทเทคโนโลยี มหาวิทยาลัย องค์กรวัฒนธรรมและชุมชน การมีส่วนร่วมกับสาธารณะจำเป็นต้องมีความยืดหยุ่นสูง และปรับเปลี่ยนวิสัยทัศน์ กลยุทธ์ เพื่อให้เป็นไปในทางเดียวกันกับเป้าหมายของพันธมิตร เพื่อการขยายทรัพยากรและอิทธิพลสู่ความสำเร็จอย่างยั่งยืน
3. สถาบันศิลปะดิจิทัลในกรุงปักกิ่งจำเป็นต้องอัปเดตความรู้พื้นฐาน โครงสร้างทางเทคโนโลยีอย่างต่อเนื่อง และยังคงต้องพัฒนาบุคลากรของสถาบันให้มีทักษะกระบวนการความคิดสร้างสรรค์ ทักษะการ

ใช้เทคโนโลยีและเครื่องมือดิจิทัลสมัยใหม่อย่างสม่ำเสมอ อันเนื่องมาจากนวัตกรรมทางเทคโนโลยีและเครื่องดิจิทัลมีการพัฒนาเปลี่ยนใหม่อย่างรวดเร็วจนตลอดเวลา การเตรียมความพร้อมรับสถานการณ์จึงเป็นเรื่องจำเป็น

4. สถาบันศิลปะดิจิทัลในกรุงเทพฯ ต้องให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของชุมชนเป็นด้านหลัก โดยจัดให้ ชุมชนได้มีการเรียนรู้ทางด้านศิลปะดิจิทัลทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ความสัมพันธ์กับชุมชนมีความแข็งแกร่ง จัดให้มีการแสดงผลงานศิลปะดิจิทัลเพื่อสร้างความพึงพอใจให้กับสังคมในชุมชนเพื่อการพัฒนาให้ศิลปะดิจิทัลเจริญเติบโตและยั่งยืน

5. นำผลการศึกษาวิจัยรูปแบบของศิลปะดั้งเดิมอันเป็นอัตลักษณ์สำคัญของกรุงเทพฯ มาประยุกต์ร่วมกัน

กับความนิยมของคนยุคปัจจุบัน ใช้ความรู้ความสามารถด้านความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะและความสามารถในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของคนรุ่นใหม่ในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะให้มีรูปแบบผสมผสานกันอย่างลงตัว โดยไม่ทิ้งอัตลักษณ์ของศิลปะดั้งเดิม และส่งเสริมการตลาดเพื่อให้สถาบันศิลปะดิจิทัลเจริญเติบโตและพัฒนาอย่างยั่งยืน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ศึกษาวิจัยแนวโน้มความนิยม และแรงจูงใจในการบริโภคของประชาชนให้ครอบคลุมทุกส่วนวิเคราะห์เปรียบเทียบกับผลงานศิลปะดิจิทัลในด้านรูปแบบ เนื้อหา เรื่องราว สีสรรพ์ แนวคิดในการสร้างสรรค์วัสดุ กระบวนการผลิต หาความเหมือนและความแตกต่างเพื่อนำไปสู่การพัฒนาการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะดิจิทัล ให้อยู่ในความนิยมของตลาดอย่างทันสมัยตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคอย่างยั่งยืน

2. นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาวิจัยมาพัฒนา ระบบการศึกษาให้กับสถาบันการศึกษาและทำการผลิตตัวผลงานและตอบสนองความต้องการด้านการเรียนรู้ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ โดยทำการสำรวจให้ครอบคลุม รูปแบบศิลปะศิลปะดั้งเดิมแบบประเพณีนิยม ทั้งสถาบันการศึกษา องค์กร หน่วยงาน ชุมชน ฯลฯ เพื่อขยายฐานความรู้ให้กว้างขวาง นำมาความรู้ที่ได้เข้าสู่ระบบการศึกษา จัดการเรียนรู้ เป็นการอนุรักษ์และมีผลต่อการพัฒนาให้สถาบันศิลปะดิจิทัลเข้าสู่กระบวนการสร้างสรรค์ศิลปะดิจิทัลเข้าถึงประชาชนทุกกลุ่ม และอยู่ร่วมกันอย่างยั่งยืน

เอกสารอ้างอิง

- Huang Jian. (2005). *Challenges of Digital Art to Culture*. "Art Life," Issue 2, 2005.
- Zhou Zhengbing. (2012). Management Experience of Non-Profit Arts Organizations in the UK and Its Implications - Taking Regularly Funded Institutions as an Example. "Drama: Journal of Central Academy of Drama," Issue 3, 2012.
- Han Yu. (2019). *On How to Improve the Digital Management of Museum Collections*. "China Management Informatization," 2019 (15).
- Song Aizhen. (2018). *Research on the Digital Management of Museum Collections*. "Cultural Studies Journal," 2018(12).
- Wei Furong. (2018). *Research on the Digital Management of Museum Collections*. "New West," 2018(12).
- Dai Yanxiu. (2018). *Digital Management of Museum Collections*. "Cultural Relics Identification and Appreciation," 2018(02).
- Cai Chen. (2011). *Reflection and Practice on Digital Management of University Museum Collections*. "Talent," 2011(28).
- Wang Zhixin. (2021). *Exploration of the Management and Protection of Grassroots Museum Collections in the New Period*. "Cultural Relics Identification and Appreciation," 2021(02).
- Han Aili. (2018). Discussion on Museum Collection Management. "Journal of Northwest University for Nationalities (Philosophy and Social Sciences Edition)," 2018(03).
- Guan Bo. (2013). Discussion on Improving Museum Collection Management. "Heilongjiang History Journal," 2013(13).
- Yong Lingling. (2004). *Rethinking Museum Collection Management in the New Era*. "Huaxia Xinghuo," 2004(12).
- Liu Ruonan. (2010). *Digital Management of Museum Collections*. "China Science and Education Innovation Guide," 2010(34).
- Du Juanjuan. (2019). *Research on Countermeasures for Museum Collection Management and Protection in the New Era*. "Comparative Research on Cultural Innovation," 2019(27).
- Yang Wei. (2018). *Analysis of Museum Collection Management and Protection*. "Think Tank Era," 2018(51).